

Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Τρίτ. Χαλδ.) 2) Πληθ. *ἀιθοδωρί-
σματα*, οἰκογενειακή ἐορτή τελουμένη τὸ Σάββατον τοῦ
ἀγίου Θεοδώρου τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Μεγάλης
Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἣν εἰς μεμνηστευμένην νεάνίδα,
ἢ ὁποία ἐνήστευσε τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς νηστείας
ἀπεχομένη πάσης τροφῆς καὶ ποτοῦ, προσφέρει ἡ μήτηρ
τοῦ μνηστῆρος δῶρα συνιστάμενα εἰς χρήματα, ὁπώρας
κττ. Πόντ. (Οἶν.) Πβ. *ἀγιθοδωρήσῃ 2 β, θοδώρισμα*.

ἅγι-Θόδωρος ὁ, ἐνιαχ. *ἁι-Θόδωρος* σύνθηθ. *ἁις*
-Θόδωρας ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 33 *ἁε-Θόδωρος* Πόντ.
(Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἁε-Θόδωρος* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. *ἁγιος* καὶ τοῦ ὄν. *Θό-
δωρος*.

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Τίρων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐορτή τε-
λεῖται τὸ Σάββατον τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης
Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης ἐορ-
ταζόμενος τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Σάββα*
τοῦ ψυχου, Σάββα τ' ἀντίψυχον, Σάββα τ' ἁε-Θοδωρί (Σάβ-
βατον τῶν ψυχῶν, Σάββατον τοῦ ἀντίψυχου, Σάββατον
τοῦ ἀγίου Θεοδώρου. Τὸ πρῶτον Σάββατον εἶναι τῆς
ἐβδομάδος τῆς Ἀπόκρεω, τὸ δεύτερον τῆς Τυρινῆς καὶ τὸ
τρίτον τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ἡ φρ.
δηλοῖ τὸ συνεχῶς κατὰ τὰ τρία Σάββατα τελούμενον μνη-
μόσυνον τῶν νεκρῶν) Τραπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἅγι-Κήρυκος ὁ, ἀμάρτ. *ἁγι-Κήρ'κος* Καππ. (Σι-
νασσ.) *ἁι-Κήρ'κος* Καππ. (Ἀνακ.) *ἁι-Ταϊούρκους* Θράκ.
(Σουφλ.)

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. *ἁγιος* καὶ τοῦ ὄν. *Κήρυκος*.

1) Ὁ μὴν Ἰούλιος (ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὴν ἐορτὴν
τοῦ ἀγίου Κηρύκου τὴν τελουμένην κατὰ τὴν 15ην ἡμέραν
αὐτοῦ) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. 2) Γεωργικὴ ἐορτὴ Θράκ.
(Σουφλ.)

ἀγικὸ τό, ἀμάρτ. *ἀγικὸν* Πόντ. (Οἶν.) *ἀγικὸ* Κρήτ.
Πληθ. *ἀγικά* Θράκ. (Σαρεκκλ.) ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1217
αἰκά Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *ἀγικὸς* παρὰ τὸ *ἁγιος*.

1) Ἐρείπια ναοῦ Πόντ. (Οἶν.) 2) Τὸ εἰς ἅγιον
καθιερωμένον καὶ προσφερόμενον ζῶον, ἵνα οὗτος προσ-
τατεύῃ τὸ ποῖμνιον ἀπὸ ἀσθενειῶν, κινδύνων κττ. Κρήτ.
Πβ. *τασιμάρις, τασιματάρις*. 3) Πληθ. πάντα τὰ
ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα νομιζόμενα ἅγια, οἶον εἰκό-
νες, σκεύη, ἄμφια, ἐτι δὲ ἄνθη τοῦ ἐπιταφίου καὶ τοῦ
σταυροῦ κττ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) β) Θρησκευτικαὶ ἱερο-
τελεστίαι πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀπὸ τοῦ *χαμοδρακισοῦ*
βλάβης τῶν ποιμνίων ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. γ) Θρησκευ-
τικαὶ ἱεροτελεστίαι πρὸς θεραπείαν ἀσθενοῦς, οἶαι τὸ
εὐχέλαιον, ὁ ἁγιασμός, οἱ ἐξορκισμοὶ κλπ. Ἡπ. (Ἰωάνν.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Κάνου τ' αἰκά*.

ἀγικωσταντινᾶτο τό, ἀμάρτ. *ἀικωσταντινᾶτο* πολ-
λαχ. *ἀγιοκωσταντινᾶτο* Θράκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. —ΚΤεφαρίκ. Λιανοτράγ. 178
ἀγιοκουσταντινᾶτου Θράκ. (Αἶν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. *ἁγι-Κωσταντῖνος*. Διὰ τὸν σχηματι-
σμὸν πβ. καὶ *ἀγιγεωργᾶτο*.

1) Νόμισμα Βυζαντιακὸν χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν ἢ χαλ-
κοῦν συνήθως ἐτερόκοilon φέρον τὴν εἰκόνα τῶν ἁγίων
Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἢ καὶ ἄλλων βασιλέων, ἔχον

δύναμιν θαυματουργὸν καὶ φερόμενον συνήθως ἐπὶ τοῦ
στήθους ἢ εἰς τὸν λαιμὸν ὡς περιάπτων. Τοῦτο ἐν ζύμῃ
τιθέμενον πιστεύεται ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν ζύμωσιν
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

*Καὶ μοῦ 'χε γὰ παραγελᾶ νὰ σὲ φιλῶ 'ς τ' ἀχείλη,
'ς τ' ἀχείλη καὶ 'ς τὸ μάονλο καὶ 'ς τὸ λαιμὸ ἀποκάτω,
ἐκεῖ ποῦ πάει καὶ χτυπᾷ τ' ἀγιοκωσταντινᾶτο*
Ἀπύρανθ.

*Ἀχ, καὶ νὰ σὲ φίλιονε εἰς τὸ λαιμὸ ἀποκάτω,
ἐκεῖ ποῦ παίζει καὶ χτυπᾷ τ' ἀγιοκωσταντινᾶτο*
Κρήτ.

*Ἀγιοκωσταντινᾶτο μου μὲ τὸ σταυρὸ 'ς τὴ μέση,
τὸ καμαροφρυδάτσι σου ἄλλη κάμμι δὲν τό 'δει*

(πρὸς κόρην ὠραίαν. Περί τῆς συνηθείας νὰ καλῆται πρό-
σωπον προσφιλὲς δι' ὀνόματος πολυτίμου ἀντικειμένου
πβ. καὶ *ἀγιοταφίτικος*) Μεγίστ.

*Φεγγάρι μου λαμπρότατο κὶ ἀγιοκωσταντινᾶτο,
τὰ κάλλη σου δὲν εἶδα 'γὼ 'ς τὸν οὐρανὸ 'ποκάτω*

(πρὸς κόρην ὠραίαν) ΚΤεφαρίκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *ἀγία-
σμα 5, ἀγισεληνᾶτο, κωσταντινᾶτο*. 2) Εἰκὼν
ἀργυρᾶ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου μικροῦ μεγέθους Σῦρ.
(Ἐρμούπ.)

ἀγικωσταντινιάτικο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)
ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. Ἡθογραφ. 3,36.

Ἐκ τοῦ ὄν. *ἁγι-Κωσταντῖνος*.

Παλαῖον χρυσοῦν νόμισμα: *Εἶχε τῆς δωρήσει 'ς τὴν
πρώτη της ἀρραβῶνα τὴ δουρῆσά μὲ τ' ἀγικωσταντινιάτικα καὶ
τὰ Βενέτικα φλουριά* ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν.

ἀγικωσταντινίτσα ἡ, ἀμάρτ. *ἀικωσταντινίτσα*
Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ὄν. *ἁγι-Κωσταντῖνος* καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. *-ίτσα*.

Μικρὰ ψηφίς ποικιλοχρώμου ψηφιδωτοῦ κοσμοῦντος
Βυζαντιακὸν ναὸν τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης,
τοῦ ὁποίου σφῶνται ἐρείπια.

ἀγίλα ἡ, Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ. Σινασσ.) *νάγελα*
Καππ. (Φλογ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀγίλιν*. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὸ συνών.
μάντρα.

1) Μάνδρα, συνήθως προβάτων Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.)

2) Ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῆς μάνδρας, ἐνθα ἀποχω-
ρίζονται τὰ ἐρίφια καὶ οἱ ἄμνοί, ὅταν ἀπογαλακτίζονται,
σηκὸς Καππ. (Σινασσ.)

ἅγι-Λάζαρος ὁ, ἀμάρτ. *ἁγιο-Λάζαρος* ΝΠολίτ.
Παροιμ. 1,236 *ἁι-Λάζαρος* πολλαχ. *ἁ-Λάζαρος* Σαλαμ.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. *ἁγιος* καὶ τοῦ ὄν. *Λάζαρος*.

Ὁ ἅγιος Λάζαρος ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς κατὰ τὴν ἀφή-
γησιν τοῦ εὐαγγελίου. Ἡ μνήμη τῆς ἀναστάσεώς του τε-
λεῖται τὸ ὁμώνυμον Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν
Βαΐων ἐνθ' ἄν.: Φρ.

Ποτέ του ἀβγὸ δὲν ἔδωκε μήτε 'ς τ' ἁγίου-Λαζάρου
(ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ περιέρχωνται τὰ παιδία τὰς οἰκίας κατὰ
τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Λαζάρου καὶ ψάλλοντα ἄσμα σχετι-
κὸν νὰ δέχωνται δῶρα. Ἐπὶ φιλαργύρου) Ἡπ. || Παροιμ.
Ἀπὸ τὸν ἁι-Λάζαρο καὶ 'ς τὴ Φανερωμένη (ἐπὶ ἀσυναρτη-
σιῶν) πολλαχ.

